

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **a) E. M., b) nezl. E. F., c) nezl. E. B. A., d) nezl. E. Z. A., e) nezl. E. D. C.**, žalobci sub b) – e) zastoupeni žalobkyní sub a) jako zákonnou zástupkyní, právně všichni zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2013 č.j. OAM-154/ZA-ZA06-P05-2011, **t a k t o :**

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Odměna ustenoveného zástupce JUDr. a Ing. Jiřího Špeldy se určuje částkou 12.342,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně opakovaně požádala jménem svým a jménem svých nezl. dětí o udělení mezinárodní ochrany. Důvody své žádosti spojila výlučně s problémy, které měl v Turecku její manžel, a pro které údajně musela celá rodina zemi opakovaně opustit. Žalobkyně byla schopna prezentovat, že se u manžela jednalo o problémy s vojáky, kteří ho opakovaně v místě bydliště hledali, dále měl být v minulosti uvězněn. Manžela označila za hrdého Kurda, v důsledku čehož měl politické problémy. Ty blíže specifikovat nedokázala, rovněž nebyla schopna objasnit skutečnosti ohledně trestního stíhání a následného odsouzení manžela. Dále zmínila konflikt, při kterém byl zastřelen bratranec jejího manžela. Připustila, že se její rodině v Turecku žilo krásně, měli se po ekonomické stránce dobře. V Turecku nadále žijí členové jejich široké rodiny, ale oni se pro manželovy problémy vrátit nemohou. Žalobkyně spolu s nezl. dětmi nechtěla rozbít rodinu, a proto manžela následovala. V případě návratu se obává uvěznění manžela.

Uvedená tvrzení doplnil správní orgán o informaci o zemi původu, zohlednil výsledky řízení o předchozích žádostech žalobkyně, vzal v úvahu příběh manžela žalobkyně a otce nezl. žalobců, který označil s odkazem na zjištěné rozpory za nevěrohodný. Žalobkyni a nezl. dětem mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil, neboť pro kladné rozhodnutí o jejich žádosti neshledal relevantní rozhodnutí důvody.

Na tomto místě odůvodnění bude vhodné doplnit fakta krajskému soudu známá z jeho úřední činnosti a mající bezprostřední vztah k případu žalobkyně a nezl. dětí. Žádost o mezinárodní ochranu podal ve stejný čas rovněž manžel žalobkyně a otec nezl. žalobců, samostatnou žádost podala též nezl. dcera žalobců, která se narodila již na území České republiky. Krajský soud tak činí proto, že žalobkyně své problémy a případné potíže nezl. dětí dávala výhradně do přímé souvislosti s potížemi svého manžela, které přiměly k odchodu celou rodinu. Příběh manžela žalobkyně vyhodnotil krajský soud, stejně jako správní orgán, nevěrohodným, a proto se v otázce neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu ztotožnil se závěry a s odůvodněním rozhodnutí, které ve věci učinil správní orgán. Případ manžela výše zmíněný je u nadepsaného soudu veden pod sp. zn. 28Az 24/2013. Na doplnění lze ještě uvést, že žádost o udělení mezinárodní ochrany uplatnil rovněž švagr žalobkyně, tedy bratr jejího manžela. Ani on nebyl v řízení úspěšný a jeho žaloba je vedena pod sp. zn. 28Az 25/2013. Popsané žaloby projednal krajský soud ve stejný den.

Nyní k samotnému případu žalobkyně a nezl. dětí, žalobců.

Žalobou doručenou krajskému soudu se žalobkyně domáhala (rovněž za nezletilé děti) přezkoumání uvedeného rozhodnutí správního orgánu. Ve shodě se svým manželem namítala porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 až 4. § 52 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále správní řád). Tvrdil, že porušením těchto ustanovení žalovaný nesprávně rozhodl o žalobcově žádosti. V řádném doplnění žaloby poté správnímu orgánu vytýkala, že nezohlednil problémy jejího

manžela jako aktivního člena politické strany DTP a navíc Kurda, který byl ve své zemi odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a osmi měsíců. Správní orgán se dostatečným způsobem nevypořádal s dopady problémů manžela žalobkyně a otce nezl. žalobců na výsledek jejich žádosti, tedy nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále se žalovaný rovněž nedostatečným způsobem zabýval otázkou trvajících neustálých nepokojů mezi Turky a Kurdy, jak vyplývá z informací o Turecku. Největší nesouhlas ovšem mířil do otázky neudělení tzv. humanitárního azylu. Žalobkyně uvedla, že správní orgán vedl své úvahy pouze po linní zdravotní, nicméně zcela pominul, jaký dopad by měl na žalobkyni a na nezl. děti jejich návrat do Turecka. Nezabýval se sociální ani ekonomickou situací rodiny, kdy po návratu hrozí uvěznění jejich živitele a rodina tak zůstane bez jakýchkoli příjmů a dalšího materiálního zázemí. Z vytýkaných důvodů žádala jménem svým i jménem nezl. dětí zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval vyjádřením s datem 14. 2. 2014. Tradičně shrnul žalobní námítky, odkázal na obsah správního spisu, konkrétně zmínil shromážděné důkazy (informace o zemi původu žalobců) a přednesy žalobkyně. Rovněž neopomněl zdůraznit provázanost případu žalobkyně a nezl. dětí s příběhem jejího manžela. Připomněl, že sama žalobkyně uvedla za důvod podání opakované žádosti problémy manžela v Turecku, které spočívaly v tvrzení, že jako hrdý Kurd byl pro své přesvědčení v zemi pronásledován orgány policie. Jeho žádost posuzoval správní orgán samostatně a z důvodů nevěrohodnosti jeho výpovědi opakované žádosti nevyhověl. Sama žalobkyně žádné problémy s orgány státní moci nezmiňovala, své politické aktivity netvrdila, toliko v obecné rovině upozornila na problémy kurdské národnostní menšiny v Turecku. S přihlédnutím k obsahu shromážděných informací správní orgán neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu a rovněž tak neshledal naplnění podmínek pro udělení tzv. doplňkové ochrany. Žalobkyně ve správním řízení zmínila toliko svoji psychickou vyčerpanost a nachlazení nezl. dětí. Poukázal, že z přednesu žalobkyně nevyplývalo, že by v případě návratu zůstala rodina bez prostředků. Sama žalobkyně popsala, že žili ve vlastním domě, který bezprostředně sousedil s domem jejího tchána, všichni pracovali v zemědělství a materiální zabezpečení rodiny hodnotila kladně. Obavy z návratu v případě žalobců neshledal opodstatněnými, když žalobkyně pronásledování či jakékoli potíže související s její osobou netvrdila, nezl. děti s ohledem na nízký věk rovněž žádnému pronásledování či jiné formě nátlaku vystaveny nebyly. Při rozhodování o doplňkové ochraně vycházel žalovaný z obsáhlých informací o zemi původu, se kterými byla žalobkyně seznámena. Žalobní námítky považoval za nedůvodné z hlediska zákona o azylu, a proto trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu za přítomnosti zástupce žalobců a žalovaného, když nepřítomnost žalobců na jednání potvrdil manžel žalobkyně. Obě strany setrvaly na svých dosavadních přednesech, návrhy na doplnění dokazování nevznesly. V mezích žalobních bodů krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud se seznámil s obsahem správního spisu, který obsahoval žádost žalobkyně a to i za nezletilé děti, pohovor konaný dne 27. 5. 2011 a doplňující pohovor z 18. 6. 2012. Žalovaný shromáždil informace o Turecku a to z různých informačních zdrojů tak, jak předpokládá a požaduje Nejvyšší správní soud. Ten ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71 konstatoval, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“

Žalovaný jako podklady pro své rozhodnutí využil obsah týchž jím shromážděných informací, které hodnotil v řízení o žádosti manžela žalobkyně. Konkrétně se jednalo o tyto zprávy zachycující situaci v zemi původu žalobců, tedy v Turecku a nikoli v Syrské arabské republice, jak je uvedeno v posledním odstavci na straně čtvrté rozhodnutí. Tuto nepřesnost považuje krajský soud za zjevnou chybu v psaní, když obsah důkazů se vztahuje k Turecku.

Informace MZV, č.j. 110042/2013-LPTP ze dne 6. srpna 2013 mapující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k dispozici je rovněž zpráva téhož obsahu z 21. května 2012), Informaci MZV č.j. 126527/2013-LPTP ze dne 21. ledna 2013 obsahující stanovisko k otázce pravosti manželem žalobkyně předložených dokumentů majících souvislost s jím tvrzeným trestním stíháním a následným odsouzením, Zpráva MZ USA z 19. dubna 2013, Turecko - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012, Výroční zpráva Human Right Watch 2011 z ledna 2011 a z ledna 2013, Zpráva Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě – Turecko, Výroční zpráva Amnesty International z 23. května 2013, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze srpna 2011 s názvem Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávu European Country of Origin Sponsorship (ECS) s datem žádosti 29. října 2010 týkající se otázek ohledně žalobcem předloženého tureckého zatykače, Informace norského Centra Informací o zemích původu (LANDINFO) ze 7. – 17. října 2004, která je zaměřena na policejní hlášení, předvolání, soudní příkazy,

zatykače a otázku falešných dokladů. Soubor informací byl doplněn informacemi obsaženými v aktuální databázi ČTK.

Dále žalovaný zmínil průběh a výsledek řízení o žádosti manžela žalobkyně a stejně tak do správního spisu založil základní informace týkající se výsledků předchozích řízení o žádostech žalobkyně a nezl. dětí. Z těchto podkladů vyplynulo, že v přezkoumávané věci se jedná celkově o šestou žádost uplatněnou žalobkyní.

Svoji **první žádost o udělení mezinárodní ochrany** uplatnila žalobkyně dne 9. 1. 2008. Uvedla v ní, že je kurdské národnosti, tureckého státního občanství, vyznává islám a je vdaná. Nedosáhla žádného vzdělání, politické aktivity své či případně členů rodiny nezmínila. Sama žádné problémy neměla, byla v domácnosti, pracovala v zemědělství a rodina se měla dobře. Za důvod odchodu uvedla problémy manžela mající původ v jeho kurdské národnosti. Na jeho osobu měl být činěn nátlak, aby se stal ochranářem (tzv. kurucem), který by dohlížel na ostatní Kurdy ve vesnici. Manžel odmítl, takže byl poté opakovaně kontaktován vojáky a odvezen na dva dny mimo domov. Takto měl být zadržen dvakrát. Nechtěli žít pod tímto tlakem, a proto po dohodě s manželem Turecko opustili. Žalovaný o této žádosti rozhodl dne 14. 3. 2008 tak, že mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil.

Poté žalobkyně uplatnila **žádost o udělení mezinárodní ochrany ještě čtyřikrát** a to dne 12. 5. 2009, dne 17. 9. 2009, dne 25. 3. 2010 a dne 14. 4. 2010. Všechna tato řízení skončila jejich zastavením řízení (§ 25 písm. i) zákona o azylu) z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti žalobkyně (§ 10a písm. e) zákona o azylu), aniž by tato uvedla jakékoliv nové skutečnosti, které by byl správní orgán povinen v souladu se zákonem o azylu posoudit a meritorně tak o žádostech rozhodnout. Kopie stěžejních podkladů z těchto řízení jsou součástí správního spisu. Pro doplnění je namístě poznamenat, že od třetí žádosti žalobkyně tyto podávala rovněž jménem svých postupně se rodivších nezl. dětí.

Žalobkyně ve své konkrétní poslední žádosti přednesla tento příběh. Po návratu z České republiky v létě 2010 žádné problémy při kontrole na letišti neměla. Přicestovali do vesnice, kde bydlel její tchán s tím, že i on s manželem tam měli svůj dům. Zpět do České republiky se rozhodli vrátit poté, kdy manžela navštívil starosta v doprovodu vojenské policie, protože manžel žalobkyně byl Kurd. Uvedla, že při prvním řízení o žádosti byl hlavním problémem a důvodem jejího podání strach z otce, který nesouhlasil s jejím sňatkem. Navíc byl členem zmiňované domobrany. Po posledním návratu otce ani nekontaktovala, problémy manžela prý trvaly stále, a proto znovu vycestovali. Nebyla schopna uvést, zda-li byl manžel členem nějaké politické strany, neboť tomu prý nerozumí. Jinak míval problémy s vojáky, skrýval se před nimi, ale jestli byl trestně stíhaný či zda mu byl uložen nějaký trest, to nedokázala uvést. Zdůraznila, že vše, co řekne její manžel, je pravdivé a správné. Uvedla, že touží jenom po klidu, neboť má na starosti výchovu pěti dětí. Jakékoli další problémy týkající se její osoby a nezl. dětí či členů rodiny popřela s tím, že Turecko opětovně opustila proto, že se tak rozhodl její manžel a ona nechtěla zničit rodinu.

Na straně páté a šesté přezkoumávaného rozhodnutí správní orgán podrobil přednes žalobkyně úvahám, zda-li skutečnosti jí uváděné mohly naplnit zákonem požadované podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) či § 12

písm. b) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že nikoli, protože žalobci nebyli ve své vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod a stejně tak nebylo prokázáno, že by mohli mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. O skutečnostech, které byly předmětem předchozích rozhodnutí, resp. rozhodnutí o první žádosti (potíže s otcem manžela) žalovaný znovu nehodnotil, neboť o nich bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto.

Ve shodě se žalovaným krajský soud podtrhuje, že žalobkyně jak v řízení o první žádosti, tak i v řízení aktuálně vedeném, zmínila, že ona sama ani nezl. děti žádné problémy neměly, byla v domácnosti, vychovávala děti, pracovala v zemědělství a rodina si žila dobře. Zjevně dobře vycházela i s tchánem, otcem manžela, neboť dle jejího přednesu měli domy postavené vedle sebe a bezprostředně po návratu do Turecka v roce 2010 se do svého domu opětovně uchýlili. Jediným důvodem odchodu byly problémy manžela, které, ačkoli krajský soud respektuje, že je žalobkyně bez vzdělání, nebyla v zásadě schopna popsat, stejně tak otázku trestního stíhání a následného odsouzení. V tomto zásadě odkazovala na přednesy manžela jako na informace pravdivé. Pokud tedy žalovaný vyhodnotil následně žádost manžela žalobkyně a informace jím poskytované jako účelové a nevěrohodné, mezinárodní ochranu dotyčnému neudělil, považoval by krajský soud za situace, kdy žalobkyně objektivně žádné potíže nezmínila a naopak si pochvalovala život v Turecku, za ryzí formalismus zrušit žalobou přezkoumávané rozhodnutí jenom proto, aby žalovaný v zásadě „dopsal“ důvody, pro které manželu žalobkyně mezinárodní ochranu neudělil. To vše u vědomí, že se jedná již o šestou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud si je vědom dlouhotrvajících potíží kurdské menšiny v Turecku, nicméně pouze tato skutečnost, tzn. příslušnost k této menšině, sama o sobě bez dalšího nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob, jak lze vysledovat z informací o Turecku, které jsou součástí správního spisu. Především však v konkrétním případě žalobkyně nelze pominout, že tato opakovaně označila ekonomickou situaci své rodiny za velmi dobrou, problémy se státními orgány popřela a z Turecka odešla výlučně proto, aby zachovala rodinu. O správnosti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu nemá proto krajský soud žádných pochybností a v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění správního orgánu, s jehož posouzením a závěrem se plně ztotožnil. Skutečnosti umožňující vydat kladné rozhodnutí ve vztahu k § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny.

Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení, konkrétně se týká té části rozhodnutí, kdy žalobkyni a nezl. synovi nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl, může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty*

ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Za stěžejní pochybení žalovaného ovšem označila žalobkyně to, že jí a nezl. dětem nebyl udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Oprávněnost svého tvrzení opírala o to, že v případě návratu do Turecka, pokud by došlo k uvěznění manžela, ona a nezl. děti by byly bez živitele a potřebného zázemí. K tomu krajský soud pouze připomíná, že to naopak byla samotná žalobkyně, která vyzdvihovala klidný a ekonomicky zcela dostatečný život své rodiny v Turecku. Sama rovněž zmínila, že při návratu v roce 2010 byla její rodina vřele přivítána tchánem a ostatními členy „širší rodiny“ a žádnou nouzi netrpěli. Rovněž i manžel žalobkyně opakovaně zmiňoval, že důvodem jejich odchodu nebyla neutěšená ekonomická situace, naopak se jim dařilo dobře. Z těchto postojů je evidentní, že v případě návratu žalobcům žádná hmotná nouze nehrozí a mohou se, stejně jako v minulosti, spolehnout na pomoc rodiny. Zdravotní důvody, které by byl žalovaný povinen vyhodnotit, tvrzeny nebyly. Správní orgán tedy neměl k dispozici žádné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jeho kladné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Stejně tak jako v případě manžela žalobkyně se ovšem krajský soud neztotožnil s tou částí výroku rozhodnutí, která se vztahuje k ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy k otázce návratu žalobkyně a nezl. dětí do Turecka.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové

ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení.

Lze vyzdvihnout, že žalobkyně netvrdila ve své vlasti žádné problémy mající bezprostřední souvislost s její osobou, vyjma problémů manžela, které však nebyla schopna blíže specifikovat. Nikdy se politicky neangažovala, stejně tak proti její osobě nebylo vedeno trestní stíhání. O to více jsou tyto okolnosti eliminovány u nezł. žalobců s ohledem na jejich věk. Již jednou se žalobkyně po téměř dvouletém pobytu vrátila do Turecka, a to letecky, tedy přes prostory podléhající zvýšené kontrole z důvodu bezpečnostního. Sama potvrdila, že žádné potíže při příletu do země neměla. Informace o tom, že byla účastnicí řízení o udělení mezinárodní ochrany Česká republika nepodává. V případě žalobců nebyly shledány důvody, které jsou zakotveny v ust. § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu.

Na území Turecka v době rozhodování správního orgánu a následně i krajského soudu nedocházelo k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobců nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný si obstaral aktuální a relevantní informace k otázce návratu žalobce a to od MZV ČR ze dne 21. května 2012 a ze dne 6. srpna 2013, které krajský soud s ohledem na uváděné důvody žádosti považuje za naprosto odpovídající.

V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na přezkoumávané rozhodnutí, neboť by dále toliko opakoval a opisoval již jednou zaznamenané. Tento postup krajského soudu lze jistě akceptovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Po celkovém zhodnocení příběhu žalobců s přihlédnutím k situaci v zemi původu krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil jejich příběh z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou

azylu či formou doplňkové ochrany způsobem naprosto zákonným. Žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu – doplnění žaloby, účast při jednání soudu. Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d), g) odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.200,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadoval navýšení odměny o 21%, což z požadované částky činilo 2.142,- Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 12.342,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. června 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně